

REPERTORIUM VAN TIJDSCHRIFTLITERATUUR OP HET GEBIED VAN ACCOUNTANCY EN BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

Verschijnt maandelijks, behalve in augustus

*Samengesteld door de Stichting voor
Economisch Onderzoek der Universiteit
van Amsterdam, redactie: Mevr. Dra. E.
Hijmans*

A. ACCOUNTANCY

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

The American Accountant, notes on his work and training

Baxter, W. T. — Een vergelijking van het accountantsberoep in de Verenigde Staten en in Engeland levert vooral wat de eisen van toelating tot het beroep betreft grote verschillen op. In de Verenigde Staten bestaat geen uniforme regeling maar heeft elke staat zijn eigen voorschriften. In sommige staten wordt in het geheel geen praktijkervaring geëist.

De rol van de American Institute of Accountants verschilt ook sterk van die van overeenkomstige lichamen in Engeland; slechts de helft van de Certified Public Accountants is lid van deze algemene beroepsvereniging, die feitelijk naast de verenigingen van de verschillende staten staat.

Wat betreft de voorschriften ten aanzien van de administratie der ondernemingen heeft tot 1939 in de Verenigde Staten een uniforme regeling ontbroken. De Securities and Exchange Commission heeft in deze toestand verandering gebracht. De effectenbeurs van New York stelt eisen aan de ondernemingen waarvan de stukken genoteerd worden wat betreft het publiceren van jaarstukken en diverse gegevens, en de accountantscontrole.

De publieke accountant staat onder deze omstandigheden zwakker dan in Engeland. Hij vindt hoofdzakelijk steun in de „bulletins” van het American Institute en in de jurisprudentie.

De schrijver behandelt verder nog de figuur van de controller, de rol van de universiteiten bij de opleiding, de accountantsdienst van de belastingen, en diverse andere punten die min of meer met het accountantsberoep in verband staan.

A II - 1

E 635.451

Accountancy, augustus 1956

Wettelijke regeling van het accountantswezen

Blaeij, W. N. de — Na een inleidende beschouwing over de vraag, waarom wettelijke regeling van het accountantsberoep nodig is, geeft de schrijver een historisch overzicht van de ontwerpen voor een wettelijke regeling welke in de loop van de tijd zijn verschenen.

Vervolgens wordt gedetailleerd ingegaan op het ontwerp van de Staatscommissie 1954, waarbij de hier gevolgde grondslagen worden vergeleken met die van het wetsontwerp van 1939.

Een en ander leidt tot de conclusie, dat, objectief beoordeeld, het nieuwe ontwerp aan alle te stellen eisen voldoet.

A II - 4

E 635.451:E 741.23

De Naamloze Vennootschap, juli/augustus 1956

IV. LEER VAN DE CONTROLE

De jaarrekening van „Aktiengesellschaften” en de controle daarvan door de „Wirtschaftsprüfer”

Viegen, B. van — De eisen, welke men in een bepaald land aan de opstelling en controle der jaarrekeningen stelt, geven een beeld van belangrijke principiële opvattingen

bij de beoefenaren der rekeningwetenschap, en tevens van de wijze waarop de accountants daar hun controlerende functie vervullen. De schrijver kiest de wettelijke regeling welke in Duitsland voor de „Aktiengesellschaften” werd getroffen, als basis voor een oriënterende beschouwing betreffende de verhoudingen in dit land. Deze regeling wordt in de praktijk ook voor andere ondernemingsvormen als normatief beschouwd.

Vooraf wordt aandacht besteed aan de noodzakelijkheid van internationale oriëntering op het terrein der accountancy, aan de financiële betrekkingen met Duitsland en aan bijzondere facetten van de na-oorlogse Duitse jaarrekeningen.

Vervolgens wordt de jaarrekening als zodanig behandeld, en tenslotte komt de controle van de jaarrekening ter sprake. Hierbij worden zowel de regeling van het beroep als de gebruikelijke controletechniek en de opvattingen omtrent verklaring en rapport belicht.

A IV - 1 *Maandblad voor Accountancy en Bedrijfshuishoudkunde, juni en juli 1956*
E 771 : E 635.451

Footnotes in Financial Statement Preparation

BULLOCK, C. L. — In de jaarstukken van ondernemingen worden dikwijls noten geplaatst, en wel voor verschillende doeleinden. In de eerste plaats kunnen in een noot cijfers worden vermeld, die de balans of de verlies- en winstrekening te ingewikkeld of te moeilijk leesbaar zouden maken. In de tweede plaats kan de noot worden gebruikt voor vermelding van verplichtingen of activa die nog niet nauwkeurig in geld waardeerbaar zijn, of waarvan het bestaan niet zeker is.

De derde toepassingsmogelijkheid is het opnemen in een noot van de beginselen die zijn gevolgd bij het berekenen der gepubliceerde cijfers (bijvoorbeeld waarderingsgrondslagen, afschrijvingspolitiek, reservering e.d.). Deze laatste soort noten is voor de controlerende accountant van het meeste belang, o.m. in verband met de formulering van zijn verklaring. Vaak maakt het stellen van zulk een noot onder de stukken het opnemen van een beperking in de accountantsverklaring onnodig.

Het kan ook voorkomen dat er meningsverschil bestaat tussen de leiding van de onderneming en de accountant, en dat dit door een voetnoot bij het desbetreffende cijfer tot uiting wordt gebracht.

Tenslotte kan in een noot mededeling worden gedaan van feiten welke na de balansdatum hebben plaatsgevonden maar die bekend dienen te zijn wil de lezer een juist inzicht in de betekenis der cijfers kunnen verkrijgen.

A IV - 2 *The Journal of Accountancy, juli 1956*
E 771

B. BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

a. ALGEMENE BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

IV. LEER VAN DE KOSTPRIJS EN DE PRIJSVORMING

Offene Fragen der Produktions- und Kostentheorie

NEUBERT, Dr. H. — Hier wordt een verslag gegeven van een beschouwing gewijd aan een lezing welke Prof. Gutenberg te München hield over de grondslagen van de kostprijsentheorie zoals deze door Schmalenbach en de na hem komende Duitse bedrijfs-economen is ontwikkeld. De aandacht wordt o.m. gevestigd op de invloed van de ondeelbaarheid en geringe flexibiliteit van de duurzame produktiemiddelen ten aanzien van de „vaste kosten”; de opvatting van Schmalenbach c.s. dat de vaste kosten slechts worden bepaald door de beslissingen van de ondernemer ten aanzien van de aanschaffing dezer produktiemiddelen, wordt eenzijdig genoemd.

De verwachting van de ondernemer betreffende de toekomstige ontwikkeling heeft verder ook invloed op de kosten, een invloed die tot nu toe in de analyse niet voldoende tot zijn recht is gekomen.

B a IV - 1 *Die Wirtschaftsprüfung, 1 augustus 1956*
E 136.2

Es gibt keine richtige Abschreibungsmethode

ROSE, Dr. Gerd — De laatste tijd is in de literatuur het vraagstuk van de „juiste afschrijvingsmethode” weer opgedoken, en zelfs wordt gepleit voor het voorschrijven van een „genormaliseerde” methode van afschrijvingen. De schrijver is echter van mening dat een juiste afschrijvingsmethode niet kan bestaan.

De afschrijving van duurzame produktiemiddelen heeft twee functies. De eerste ligt in de verbijzondering van de kosten over de met het produktiemiddel gemaakte produkten. De tweede functie is het aangeven van het tijdstip waarop vervanging van het produktiemiddel dient plaats te vinden.

Bezieet men de eerstgenoemde functie, dan blijkt een juiste verbijzondering een onbereikbaar ideaal te zijn, omdat men niet kan vaststellen welk gedeelte van het produktiemiddel in een bepaald produkt is overgegaan, en ook niet hoeveel een afzonderlijke werkeenheid waard is. Theoretisch „zijn afschrijvingen dus nooit kosten”, al is het zoeken van een min of meer bruikbare benadering in de praktijk natuurlijk doelmatig.

De schrijver gaat dieper in op het vraagstuk van de bepaling der economische levensduur. Hij wijst erop dat men niet van tevoren weet hoe de onderhoudskosten en de afname van de produktieve bijdrage van het produktiemiddel in de toekomst zullen verlopen. Bovendien weet men weinig omtrent de dynamische invloeden van buitenaf die mede de levensduur bepalen: toekomstige veranderingen in de rentevoet en in de prijzen der produkten en overige produktiefactoren en de vooruitgang van de techniek. Men kan dus slechts schattingen, geen berekeningen van de levensduur maken.

Alle „afschrijvingsstelsels” gaan echter van een tevoren als vaststaand aangenomen „levensduur” van het af te schrijven produktiemiddel uit; men geeft zich er niet meer voldoende rekenschap van dat daarmee de gehele berekening op drijfzand is gebouwd.

Indien men de afschrijving instelt op het juist aangeven van de levensduur - de tweede functie - wordt geen juiste kostenverbijzondering bereikt, omdat het belasten van voorbije perioden niet mogelijk is.

De schrijver bespreekt enkele in de laatste tijd verschenen publikaties op dit gebied in het kort en concludeert dat het een onoplosbaar vraagstuk betreft.

B a IV - 6

Die Wirtschaftsprüfung, 15 augustus 1956

E 136.341.3

V. LEER VAN DE FINANCIERING

Oscars-Consolation for the Losers

R o s s, H. I. — Men houdt tegenwoordig wedstrijden in het uitbrengen van mooie en duidelijke jaarverslagen. Daarbij gaat men ervan uit dat de gemiddelde aandeelhouder behoefte heeft aan eenvoudige, begrijpelijke lectuur over de onderneming, en dat hij alleen jaarverslagen zal lezen als ze mooi geïllustreerd en gedrukt zijn. Men vergeet echter, dat de typische moderne N.V. een grote en ingewikkelde organisatie is die onder zeer dynamische omstandigheden werkt. Het is een wonder indien zulk een onderneming een eenvoudig jaarverslag kan produceren dat werkelijk iets betekent. En het is een illusie dat iemand zonder economische en bedrijfseconomische vakkennis in staat zou zijn, door het lezen van zulk een jaarverslag, hoe mooi ook geredigeerd, zich een gefundeerd oordeel te vormen over de waarde van zijn belegging.

De schrijver illustreert met sprekende voorbeelden, dat vereenvoudiging van cijfers zeer gevaarlijk kan zijn, en dat de interpretatie van jaarverslagen voor de leek uitermate moeilijk is. Het suggereren van eenvoud is dikwijls bijzonder misleidend. Zelfs het zo algemeen toegejuichte vergelijkende materiaal over voorafgaande jaren is niet altijd zo nuttig als men wil doen voorkomen. Ook overigens zijn de beoordelingsmaatstaven die bij de „wedstrijden” worden gebruikt, niet boven critiek verheven.

De kern van de zaak is, dat men met deze wedstrijden twee verschillende dingen tegelijk nastreeft. Men tracht bij de aandeelhouders meer belangstelling voor de ondernemingen te kweken, en tevens poogt men gegevens te publiceren aan de hand waarvan de belegging in de ondernemingen kan worden gewaardeerd. Deze doelstellingen zijn beide loffelijk, maar ze kunnen niet met één en hetzelfde jaarverslag worden bereikt.

De schrijver stelt dan ook voor, twee jaarverslagen uit te geven: een voor de aandeelhouders en een voor de beleggingsadviseurs, accountants en andere deskundigen die in de cijfers en statistische gegevens geïnteresseerd zijn en deze ook kunnen interpreteren.

De accountant zou aan beide verslagen zijn verklaring moeten toevoegen.

B a V - 1

The Canadian Chartered Accountant, juli 1956

E 771

Financiering en liquiditeit

M e y, Prof. Dr. J. L. — Dit artikel is een reactie op dat van Prof. B. Pruyt in de Naamloze Vennootschap van april 1956, getiteld: „Het jaarverslag en de liquiditeit”.

In de eerste plaats wordt ingegaan op de begrippen „totale” en „partiële” financiering; onder statische verhoudingen zouden beide voor de handhaving van de liquiditeit op één lijn kunnen worden gesteld. Onder dynamische verhoudingen zullen voor liquiditeitshand-

having reserve-activa nodig zijn, en wel bij partiële financiering belangrijk meer dan bij toepassing van totale financiering. Meer reserve-activa betekent ook hogere kosten van financiering.

Beide beginselen sluiten elkaar niet uit doch zijn naast elkaar terug te vinden in het financieringspatroon van de onderneming.

De schrijver maakt voorts onderscheid tussen tijdelijke credieten welke per transactie worden verleend en andere die voor een bepaalde periode worden gegeven. De eerste soort, die wel als „self-liquidating” wordt aangeduid, kan dienen om de permanente kern in de vermogensbehoefte die door reeksen van opeenvolgende transacties in het leven wordt geroepen, te dekken. Hier ligt het wezen van de partiële financiering en haar elasticiteit.

B a V - 2
E 341/3

De Naamloze Vennootschap, juli-augustus 1956

Credit costs and redemption practices in hire purchase

M a r s, J. — Na een inleidende beschouwing, waarin o.m. een overzicht wordt gegeven van het volume van de verkopen op afbetaling in Engeland en van de vormen die het contract hier meestal heeft, stelt de schrijver dat het niet juist is dat onsolide kopers op dezelfde condities kunnen kopen en credietnemen als bona fide afnemers van goederen op afbetaling.

Hij pleit voor wijziging op een aantal punten van het door de financieringsmaatschappijen gevolgde systeem. In de eerste plaats dient de cliënt te worden ingelicht over de elementen waaruit de door hem te betalen kosten van koop op afbetaling zijn samengesteld. In de tweede plaats moet duidelijk de berekende interestvoet worden vermeld, en in de derde plaats moet tevoren een regeling worden gemaakt voor reductie bij eventuele eerdere betaling. In de vierde plaats moeten de financieringsmaatschappijen ertoe worden gebracht om de bona fide cliënten te scheiden van de riskante debiteuren, en om van de eerst-bedoelde categorie lagere en voor de tweede hogere tarieven te vragen.

Om een basis voor deze veranderingen te scheppen, geeft de schrijver een kostenschema van de koop op afbetaling, en behandelt hij de diverse posten in bijzonderheden. Vooral op het vraagstuk van de voortijdige aflossing gaat hij uitvoerig in.

Tot slot wijst hij op de gevaren die het afbetalingsstelsel in zich bergt.

B a V - 5c
E 325.321

Accounting Research, juli 1956

Geheime reserves

K n o l, Mr. H. D. M. — Bij de geheime reserves zijn onderscheidingen te maken. Bij zogenaamde stille reserves is wel de aanwezigheid maar niet de hoegrootheid van een vermogenssurplus bekend; er zijn beter en minder verdedigbare vormen van stille reserve. Slecht verdedigbaar is bv. de methode om de gebouwen waarin de bedrijven zijn gevestigd, voor f 1.— op de balans op te nemen.

Bij geheime reserves in de ware zin des woords wordt het feit van hun bestaan zelf geheim gehouden voor allen behalve „insiders”, d.w.z. de leiding en het toezicht der onderneming.

Aan de hand van enkele voorbeelden uit de praktijk laat de schrijver zien dat het vormen van dergelijke geheel geheime reserves in de praktijk veelvuldig voorkomt, en dat daartegen belangrijke bezwaren zijn in te brengen. Hij bespreekt vervolgens een aantal argumenten welke ter verdediging van de geheime reserves worden aangevoerd, en behandelt een viertal bezwaren.

Een en ander voert tot een afwijzend standpunt, dat vooral berust op de eis, dat een balans de positie van een onderneming duidelijk dient weer te geven.

Echter wordt uitdrukkelijk gesteld, dat de voorzieningen nodig om een bestaand productieapparaat op peil te houden, in geen geval tot de reserves moeten worden gerekend. Het is mogelijk dat de leiders van een onderneming het baseren van de afschrijvingen op de vervangingswaarde trachten te verwezenlijken door het vormen van geheime reserves. Dit is niet verwerpelijk, al is het juister de uitwerking van de waardering volgens vervangingswaarde gewoon in de jaarrekening te verwerken. Op de consequenties van dit laatste zowel van economisch als van wettelijk standpunt gaat de schrijver in het kort nader in.

B a V - 6
E 342

Maandblad voor Bedrijfsadministratie, juli 1956

VI. LEER VAN DE ORGANISATIE

De „controller” in de Nederlandse vakliteratuur met enkele aantekeningen over zijn functie en plaats

Treffers H. C. — Met de beschouwingen van Van der Schroeff¹⁾ als uitgangspunt gaat de schrijver na, hoe de Nederlandse vakliteratuur de functie van de „controller” of de administrateur ziet. Reeds in publikaties uit 1930, 1940 en 1946 blijkt te worden aangedrongen op het activeren van de administrateur en zijn administratie op een even breed vlak als thans ten aanzien van de controller wordt gesteld. In elk geval heeft dus de vakliteratuur de weg reeds gewezen, waarlangs de administratie niet alleen een „tool of management” kan worden, doch ook doelmatig als zodanig kan worden gebruikt. Natuurlijk staat daarmee nog niet vast dat dit in de praktijk hier ook evenzeer gebeurt als in de Verenigde Staten.

De schrijver gaat voorts in op de vraag, of de controller als zodanig deel moet uitmaken van de hoogste leiding; hij meent van niet, en omschrijft de functie zoals hij deze ziet. Ook de verhouding tussen de controller en de interne accountant wordt besproken.

B a VI - 16

Maandblad voor Accountancy en Bedrijfshuishoudkunde, juli 1956

E 742.41

¹⁾ Vgl. de artikelen in het M.A.B. mei/juni 1953 en mei 1954.

Controllership and Cost Accounting

Peirce, J. L. — In dit artikel wordt het functiebeeld van de controller gesteld naast dat van de leider van de calculatie-afdeling. Beide zijn staffuncties en beide functionarissen hebben elkaars prestaties nodig om effectief te kunnen zijn. De kostprijscalculatie en de kostenbeheersingstechniek met de variabele budgettering en de standaardkosten zijn instrumenten welke de controller nodig heeft voor het grootste deel van zijn taak. Die taak bestaat o.m. in het plannen van de gehele activiteit van de onderneming en het vergelijken van het feitelijk verloop met het gemaakte plan.

Anderzijds heeft de leiding van de calculatie-afdeling ook de controller nodig, want zijn werk kan alleen doelmatig worden verricht indien hij doordrongen is van de algemene lijnen van de bedrijfspolitiek en daaruit kan afleiden welke gegevens nodig zijn en welke vorm ze dienen te hebben.

De nadruk wordt erop gelegd, dat beide functionarissen slechts door beïnvloeding van „lijn”-mensen invloed op het gebeuren kunnen hebben, maar dat juist in die beïnvloeding een essentieel deel van hun functie ligt.

B a VI - 16

The Controller, augustus 1956

E 742.41

Managerial Development; Challenge to Accountants

Finston, H. V. — De schrijver ziet voor de hogere administratieve functionarissen in de bedrijven een belangrijke taak met betrekking tot het helpen voorzien in het tekort aan leidend personeel dat algemeen, maar vooral in de middelgrote bedrijven, een acuut vraagstuk is geworden. Hij analyseert de oorzaken van dit tekort en concludeert dat veelal het ontbreken van goede beoordelingsmaatstaven voor de prestaties van het hogere personeel een belangrijke belemmering vormt voor effectieve keuze en vorming van jonge mensen voor de hogere niveaus.

Het ontwikkelen van kwantitatief meetbare objectieve beoordelingsmaatstaven is werk voor hen die het administratieve apparaat van de onderneming beheersen en dus weten welke indices voor de produktiviteit en de efficiency van iedere functie kunnen worden gebruikt.

B a VI - 16

The Journal of Accountancy, juli 1956

E 641.212.4 : E 641.31

VII. LEER VAN DE ARBEIDSVOORWAARDEN

Nieuwe beloningstechnieken

Bruza, V. — Dit artikel behelst een beschrijving van de bijzondere beloningstechnieken, welke tot doel hebben de samenwerking in bedrijven te verhogen en daardoor hogere rentabiliteit der ondernemingen te verkrijgen, zoals het Scanlon-plan, het Rucker Share of Production Pay Plan en het Salaire Proportionel.

Aan de hand van buitenlandse en Nederlandse publikaties worden aard en effect van deze systemen uiteengezet.

Bij de thans in Nederland geldende loonpolitiek kan de methode van het Scanlon-plan wat betreft het beloningssysteem hier te lande niet worden toegepast. De schrijver werkt echter een dergelijk systeem uit, dat wel bruikbaar is en waarbij ook wordt uitgegaan van de gedachte dat de personeelskosten in het bedrijf recht evenredig zijn met de toegevoegde waarde van de produktie.

Een succesvol toepassen hiervan vereist echter wederzijds vertrouwen tussen werkgevers en werknemers en goede samenwerking van alle betrokkenen.

B a VII - 3

Tijdschrift voor Efficiëntie en Documentatie, augustus 1956

E 641.215.5

Ervaringen met produktiviteitstoerekeningsystemen

Monroy, Drs. Th. E. — In Duitsland bestaat een vereniging genaamd „Arbeitsgemeinschaft zur Förderung der Partnerschaft in der Wirtschaft", („A.G.P.") waarbij bedrijven zijn aangesloten die trachten te komen tot een overbrugging van de tegenstellingen tussen kapitaal en arbeid, door de arbeiders mee te laten denken en organiseren, waarmee dan een overeenkomstige beloning gepaard dient te gaan.

Indit artikel wordt een verslag gegeven van hetgeen op een bijeenkomst van deze vereniging werd besproken. Vertegenwoordigers van werkgevers- en werknemerszijde van zes bedrijven uit diverse bedrijfstakken vertelden van de ervaringen die in de praktijk met verschillende systemen zijn opgedaan.

Enerzijds blijkt een grote verscheidenheid in opvattingen en gevolgde stelsels; anderzijds is men echter bij al deze bedrijven afgestapt van de gedachte om de produktieve bijdrage van elke arbeider afzonderlijk te bepalen. Men ziet allen die in het bedrijf werken als één samenwerkende collectiviteit met één gemeenschappelijk doel.

Interessant zijn verschillende „bijverschijnselen" die door de sprekers naar voren werden gebracht en die voor een belangrijk deel toegeschreven mogen worden aan de sfeerverbetering als gevolg van de samenwerkingsgedachte.

Daling van het verbruik van grondstof of gereedschap, daling van het aantal ziektegevallen en van het aantal laatkomers zijn hiervan voorbeelden.

De schrijver vestigt er tot slot de aandacht op, dat deze „samenwerkings"-systemen geen wondermiddelen zijn die alles wat voordien verkeerd was ten goede kunnen veranderen; zij zijn veeleer gedachten die eerst dan vrucht kunnen afwerpen als het bedrijf reeds een eind op de goede weg is.

B a VII - 3

Tijdschrift voor Efficiëntie en Documentatie, augustus 1956

E 641.215.5 : E 641.216.2/3

Het maken van tarieven met behulp van multimomentopnamen

Leeuw, Th. A. de — Het komt in de praktijk wel eens voor dat werkzaamheden moeten worden getarifiëerd, waarbij de elementen moeilijk te meten en/of slechts vaag van elkaar te onderscheiden zijn, die niet overzichtelijk zijn, of waarbij de tijdsduur van de elementen te groot is om snel tot een voldoende aantal waarnemingen te kunnen komen.

Men gaat er dan vaak toe over om geschatte tarieven uit te geven. Met de methode der multimomentopnamen is het echter mogelijk om in betrekkelijk korte tijd tarieven op te bouwen die aanzienlijk nauwkeuriger zijn dan geschatte of „ervarings" tarieven. Daar vele arbeidsanalysten van deze methode nooit gebruik blijken te maken, wordt er hier een beschouwing aan gewijd.

Nodig is dat men op het oog zeer goede prestatieschattingen kan verrichten. De arbeid wordt verdeeld in hoofdelementen of groepen van elementen. Dan worden rondens langs het werk gemaakt. Bij elke waarneming wordt geturfd met welk element de arbeider bezig is terwijl gelijktijdig een prestatieschatting wordt verricht. De aldus verkregen waarnemingen worden tot een tarief omgewerkt op een wijze welke door de schrijver op basis van een fictief voorbeeld wordt toegelicht.

Voorwaarde voor toepassing van deze methode is dat de waarnemingen worden uitgestrekt over een bepaalde afgebakende periode waarover de produktie precies wordt gemeten.

De schrijver wijdt vervolgens een beschouwing aan de nauwkeurigheid van een langs deze weg vervaardigd tarief en aan de berekening van het vereiste aantal waarnemingen.

Een variant van deze methode kan worden toegepast indien een ijkij van bestaande tarieven nodig wordt geacht omdat men bv. vermoedt dat zij verwaterd zijn.

B a VII - 5

Tijdschrift voor Efficiëntie en Documentatie, augustus 1956

E 641.214.2